

Arrest

nr. 145 076 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2015 (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster diende op 17 juli 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie. Op 14 januari 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een

minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Echter, gezien uit het administratieve dossier van betrokkene niet afdoende blijkt dat zij de intentie heeft zich bij de referentiepersoon te voegen, is niet voldaan aan artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene is ingeschreven op het adres [X]; de referentiepersoon is gedomicilieerd bij haar vader op het adres [Y.]. Er wordt een verklaring vanwege een derde dd. 13.07.2014 voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon ook op het adres [X.] woonachtig is. Niet alleen kan een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden, zodat deze niet in overweging kan genomen worden als afdoende bewijs van effectieve samenwoning tussen betrokkenen en de referentiepersoon, ook wordt deze verklaring niet ondersteund door overige elementen in het dossier, of door de gegevens van het Rijksregister.

Betrokkene legt volgende documenten voor als bewijs dat er toch een affectieve en financiële band met de referentiepersoon zou bestaan:

- attest Acerta dd. 02.06.2014 betreffende kinderbijslag
- kennisgeving beslissing OCMW dd. 29.04.2014 en 26.06.2014

Uit deze documenten blijkt echter niet of betrokkene effectief financieel instaat voor haar dochter. Er worden geen verdere bewijzen van een affectieve band met het kind aangebracht.

De affectieve en financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon is onvoldoende bewezen. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in het tweede middel de schending aan van de motiveringsplicht. Zij licht toe:

"Aangezien uit het administratieve dossier van verzoekende partij blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken, op basis van alle stukken die haar werden voorgelegd bij een eerdere aanvraag op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet, oordeelde dat verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging met het bij haar verblijvende kind kon indienen; 4

Dat verzoekende partij samen met haar kind naar de gemeente ging, alwaar men de aanvraag tot gezinshereniging aannam en een oranje kaart afleverde;

Dat uit een attest van 2 juni 2014 blijkt dat Acerta kinderbijslag uitkeert op basis van het verblijf van het kind bij verzoekende partij;

Dat uit de beslissingen van 29 april 2014 en 26 juni 2014 blijkt dat het OCMW rekening houdt met het verblijf van het kind bij verzoekende partij;

Dat uit de verklaring van 13 juli 2014 van de verantwoordelijke van het vluchthuis blijkt dat het kind permanent bij verzoekende partij verblijft;

Dat er zodoende wel degelijk meer dan voldoende elementen in het administratief dossier aanwezig waren die aantonen dat moeder en kind bij elkaar verblijven;

Dat de verwerende partij valt over één element, namelijk de domiciliëring van het kind bij diens Belgische vader in plaats van op het verblijfsadres van moeder, terwijl dit laatste nochtans een vluchthuis is;

Dat de verwerende partij manifest tekort schiet in haar materiële en formele motiveringsplicht;

Dat de bestreden weigeringsbeslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat het tweede middel gegrond is wegens schending van de motiveringsplicht (zowel op formeel als op materieel vlak); "

2.2.2. De bestreden beslissing steunt in hoofdzaak op het motief dat verzoeksters Belgische dochter gedomicilieerd is op het adres van haar vader en niet bij verzoekster, zo blijkt uit de gegevens van het rijksregister. Aldus toont verzoekster niet aan dat zij de intentie heeft zich bij haar Belgische dochter te voegen en is niet voldaan aan het vereiste van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster betwist dit en voert aan dat de stavingsstukken onjuist werden beoordeeld.

In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat het attest van Acerta, waaruit blijkt dat verzoekster de kinderbijslag ontvangt, geen aanduiding bevat dat verzoekster effectief financieel instaat voor haar dochter. Uit de lezing van dit stuk blijkt evenwel dat het verzoekster is, en niet de vader van het kind, die de rechthebbende is op de kinderbijslag, zodat in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als een aanwijzing dat verzoekster de zorg over haar dochter opneemt. Waar de verwerende partij tegenwerpt dat dit "geenszins de verstaande regel is", duidt zij daarmee niet aan waarop zij dit standpunt steunt. Artikel 64 van de Algemene kinderbijslagwet definieert immers de rechthebbende in beginsel als *"diegene die het kind bij zich opvoedt of het uitsluitend of hoofdzakelijk op zijn kosten laat opvoeden in een inrichting voor onderwijs"*. De motivering in de bestreden beslissing dat dit document de financiële of affectieve band met haar dochter niet aantoonde gaat eraan voorbij dat, blijkens dit stuk, het wel degelijk verzoekster is die door het kinderbijslagfonds wordt beschouwd als degene die het Belgisch kind opvoedt, aldus bevat het document op zijn minst een aanwijzing van een band tussen moeder en dochter.

Ook de verklaring van D.D.V., d.d.13 juli 2014, als "verantwoordelijke" van het "vluchtelingenhuis" dat zij aldaar samenwoont met haar dochter, houdt een indicatie in. Dat dit enkel een niet-verifieerbare verklaring op eer door een derde zou zijn, houdt geen rekening met alle elementen van dit stuk, aangezien de verantwoordelijke van het "vluchtelingenhuis" er duidelijk in aangeeft dat verzoekster op dit adres verblijft met haar kind. Het stuk bevat aldus enige concrete elementen, zodat niet zonder meer kon worden gesteld dat de gegevens van deze verklaring niet verifieerbaar zijn.

Het OCMW-atteest dat zij neerlegde vermeldt het volgende:

"Weigering maandelijkse geldsteun onder de vorm van maatschappelijke dienstverlening voor hulp aan Belgisch minderjarig kind. Er is momenteel geen behoefte. Alle kosten, pampers, voeding, huisvesting, worden betaald door het vluchtelingenhuis. De menselijke waardigheid komt niet in het gedrang. U dient voor uw kind onderhoudsgeld te vragen aan de vader van het kind. Indien nodig dient u voor 01/06/2014 hiervoor gerechtelijke stappen te ondernemen. U dient als moeder uw verblijfsstatuut te legaliseren door de procedure 'gezinshereniging' aan te vragen. U dient ons hiervan de bewijsstukken te bezorgen.

[...]

(weigering geldsteun 03/03/2014)

In deze periode van 03/03/2014 tot 23/04/2014 werd er geen behoefte vastgesteld. Alle kosten voor het levensonderhoud van moeder en kind werden betaald door het vluchtelingenhuis. De menselijke waardigheid komt niet in het gedrang.

[...]

(toekenning geldsteun vanaf 23.04.2014)

(...)

De kosten voor het kind werden samen met u momenteel geraamd op 213,00 EUR per maand. Dit bedrag zal op regelmatige basis herzien worden conform de noden van het kind, rekening houdend met kinderbijslag van 90,28 EUR. U dient de aankoopbewijzen maandelijks te bezorgen aan uw maatschappelijk werker.

U dient voor uw kind onderhoudsgeld te vragen aan de vader van het kind. Indien nodig dient u voor 01/06/2014 hiervoor gerechtelijke stappen te ondernemen en de bewijzen te bezorgen aan uw maatschappelijk werker.

Advies: U dient als moeder de nodige stappen te zetten om uw verblijfsstatus te legaliseren."

Ook uit dit stuk blijken indicaties waaruit minstens niet prima facie zonder meer kon worden gesteld dat verzoekster niet met haar kind verblijft. Waar de verwerende partij in de nota antwoordt dat de vermelding dat "in principe" het vluchtelingenhuis instaat voor de kosten van het kind, niet kan worden afgeleid dat dit ook effectief het geval is, kan deze stellingname door de Raad niet worden bijgetreden. In het OCMW-atteest wordt wel degelijk gesteld dat de kosten voor het kind "werden" en "worden" gedragen door het vluchtelingenhuis. Bovendien blijkt uit het atteste dat vanaf 23 april 2014 wél geldsteun werd toegekend voor verzoekster en haar kind. Er kon dan ook niet zonder meer worden gesteld dat dit stuk geen concrete aanwijzingen bevat dat verzoekster met haar dochter verblijft.

Aldus blijkt dat verzoekster drie stukken neerlegde die aanwijzingen bevatten dat zij in feite samen met haar dochter verblijft. Waar in de bestreden beslissing en in de nota nog verwezen wordt naar de "overige elementen in het dossier", wordt nergens aangeduid wat deze elementen dan wel zijn; de Raad vermogt te dezen enkel vast te stellen dat de bestreden beslissing uitsluitend steunt op de domiciliegegevens van de dochter zoals vermeld in het rijksregister. De motivering, louter gesteund op de vaststelling dat het domicileadres van haar dochter zoals vermeld in het rijksregister elders gevestigd is, houdt geen rekening met de concrete aanwijzingen in de door verzoekster neergelegde stukken en biedt er geen afdoende antwoord op. De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet draagkrachtig.

In die mate is het middel gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2015 (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT